

Sy-li spěwał,
Pilnje džělať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoľ mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čeratwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džělať
Wědne dny;
Džěň pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočň ty.

Z njobjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserblike njeđželske łopjeno. •

W Budyschinje, 2. septembra 1923.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihcizisheczerńi a płaczi šchwórtlětnje 200.— hr.

14. njeđžela po šwj. Trojizy.

Šap. štutki 14, 8—22.

Šap. št. 15, 6—12.

Sandženu njeđželu mějachmy tekst, kiž by šo derje pschihodžal na žnjotny džakny šwjedžen. Š Pawoleho rta džě šlyšachmy wo žiwym Bóhu, štworicželu njobjekow a semje: „A wšchak njeje wón šam šo bjes šwědženja wostajil, wón je nam wjele dobrego činił a š njobjek dele deshcć a plóдне čašy dał, a je napjelnil se žiwnosću a š wjekełosću nasche wutrobny“. Dženša je štoro, kaž bychu šo šyntki reformaziskeho šwjedženja šanoschowale, hdyž Pětrowe šłowa šebi rošponunamy: „**Alle my wěrimy, šo pšes tu hnadu teho Šnješa Jesom Šhrysta šbóžni budžemy, runje jało tež woni.**“ Ššto je to hinasche, kacž šštož jało šłote, šlyšcžate napišmo šteji na šłokpach nascheho ewangelskeho lutherškeho wušnacžy: „Š hnady šbóžni“ a šštož temu wotpowjeduje jało se šamšneho ducha wurěcžane: „Pšes wěru prawi!“

.... Šo pšes hnadu Šnješa Jesom Šhrysta šbóžni budžemy.... Š teho nam přjódžy wažne, rasne „ně“ napšhecžimo šlincži, potom pať tež wulke, šwjate „haj“..

Ně, žaneho rošdžěla njeje psched Bóhom mjēs židami a mjēs póhanami, ani žaneho pohladanja na paršchonu pola njeho. Běšche wokoło lěta 50. Nimale dwaj lětdžekalaj běšchtaj šo po šmjercži, horjestacžy a šnjebjustpicžy nascheho Wumožnika r. iny-šej. Šchescžijanštvo bě šo roššcěrjalo a mjey teho kraja, kiž bě jeho šolebka byl, pschecžiko. Pawoł bě š Bóžim widomnym žohnowanjom šwoje přenje nišionske pucžowanie dołonjal.

Šižo na polu romišto-grichiskeho, potajkim póhanškeho šwěta mlody šyw šchescžijanškich wóšadow šacžěwajche. Tuž poča cžežte prašchenje, w kotrymž šhablanje a njewěštosć wot špocžatka šnježesche, pschezo móžnišcho šwoju šłowu pošběhacž, młodemu šyweji štrašdnje hrožo, mjenujžy prašchenje: Dyrbi póhan, hdyž chze te šchescžijanštvo pschistupicž, najpřjedy šo dacž wob-řešacž po Wóššakowemu šatonju a š žyła šo tutemu šatonjej pod-čizknyč abo njeje teho trjeba? Mjes tymi, na kotrychž mě-njenje šo wjele dawasche, běchu nětošši, kotšiz šebi to twjerdže ža-dachu. Pawoł pať běšche šłowa teje štrony, kotraž šo temu se wšchej mozu pschecžiwjesche. Šdy budžechu tamni došyli se šwojim šteji-šcžom, budžesche šchescžijanštvo šo wobmjesowalo na šektu židow-škeje nabožiny a njebudžesche ženje mohło šwoje šwětpšcheminjaze pomolanje dopjelnicž. Na žyrkwinskej šhromadžinje, na kotruž šo japošchtoljo se štaršchimi w Šerusalemje šendžechu, roššudžichu tutu wěž pod wodženjom šwjateho Duchy ša wšchón pschichod we Pawolej myšli, wóšebie dokełž kaž Šakub tať Pětr jemu pschi-šłobowasche, pošajujo na to, šo ma Bóh dawno š póhanow šwój lud, kiž we wutrobnej wěryje šteji a w mozy šwjateho Duchy Šnje-šej šluži. Ně, tamnych žadanje je wopacžne, šłudne, njeprawe. Pucž te šchescžijanštvo njewjedže pšes židowški, ale se wšcheho luda, kiž na šwěcže je, šme kóždy, kiž to šprawnje chze, bjes wo-šłopucžy runu cžer te Šhrystušej. Ně, žaneho rošdžělenja njeje mjēs nami rošženymi židami a mjēs nimi rošženymi póhanami; njeh je do Šhrystuškoweho cžaka tajkeho wědžělenja bylo, dha tola něť po nim na žane wasdnje tajkeho wjazy njeje. W tym wšchem leži warnowanje ša wšchě šhroble dušche, kiž šebi na někažekžuli wóšebnosće něšyto wjedža, na pschikšchnosć

I možebnemu ludu abo na narodnosč, gwójbu, dom, shtant, abo na čjož hewat. Ty, kiž so tač abo hinač dobro mašč, njemyšl febi jenož, so by tehodla Boži lubuščl psched druhimi, — tež ty a ty gnadž psched druhimi mašč s bojosčju a se rženjom čžinicž, so by sbóžny byl. Ty pač, kotremuž so w tvojej mysli druhdy ida, kaž by wopušččenty byl wot wšchěch žanio wot Boha — tež ty dyrbišč a móžesč hiščesč žwój mēr namatlač. D plódky troščt sa wšchě wšchene a bojasne wutrobny, so Bóh žancho rosdželenja njecžini, ani na parščonu njehlada.

Tuž tež: Mě, žadyn sakonški spščah nješmč so žerpicž na schiji Jesuškowych wučžobnikow, kaž Pětr praji: „Schtu dha spy-tujecže Boha s nastadženjom teho spščaha na schiju tych wučžob-nikow, kotryž ani naschi wótzojo ani my žmy njeleč njemóhli?“ Spščah čžisčesč; na pschedesčže dželo dopomina; „pod kotrymž džē dušcha bjes tróšcha tu khodži“. Kač je Luther pod tajkim sakonškim spščahom, dofelž bē jón hacž runjež hižo wotstronjenu, šče-sčžijanstwo po nēcžim sažo wobnowito, sa žwoje mlode léta ni-male k žmjerčži wustawat! A podobny smutslowny žyst w-obšwēd-čža jow Pětrowe žlowa a halle prawje Barwolowe listy. Runje najšpšchim a najwjetšchim w Božim kralestwoje je so tač sčho. A hinač njeje. S dopjelnjenjom sakonškich wustajenjom žwoje žwēdomnje spoložič a smērowacž, je něščto sa swjeršchunych ludž: lohkeje myšle; ale žwērny a žwēdomity čžlowjel sajēdže na tajke waschne a po tutym pucžu do najštyšnišcheho njemēra, dofelž ženje njewē, hacž tež je doščž čžinič. Nētč je wēšesčē Mōjjaschowy sakonš prawy a s pravom w Božim mjenje daty, ale daty komu? Tym tola, kiž bēchu hiščesčē kaž džēczi a pēstona trjebachu, so by nich mohł rjez pšchi kōždej krocželi wodžil a wobarnowat: To žmēšč, to nješmēšč. Sa džēczi je to dobre, wone žu tež pschi tym sbožowne. Žako pač čžaž tu bē, so bychmy byli niz dale džēczi, ale dorosčženi, pschindže Jesušč Šhrystušč je žwojeje hnadu, a nētč rēta: Je-li wašč Esyn wužwobodži, dha sčže prawje žwo-rodni, žwobodni tež wot spščaha smončnych a mornych sakonš-lich skutkow.

S tym stōncžnje najmutnišcho žwižuje: Mě, žana nascha sa-žlužba psched Bohom njeplacž. Pschetož hđež je wo wadže rēčž, tam je sažlužba wusamčnjena. Sčtož by febi sažlužil, to febi s hnadu njedasč dacž, a natwopač na hnadu by potasany, hđyž febi ničžo nješby sažlužil hacž kšhoštanje. Spodžiwuje, kač hlu-wošo nam w kwi teži, kaž móhli so psched Bohom na nasche skutki powoščacž a s nim so tróšchtowacž. Jedyn je wšchelade dobroty wudželowacž; na mēščje mēni, sčto wē tajke prawo n-a na nje-bješa. Druhí je wobšajny byl w modlitwoje a so, kaž so žlušcha, k Božemu domu a žlowu mēč; hnydom febi myšli, so jemu tola na ničim njemóže pobrachowēč. Dšecž je hižo s tym spokojom, so nikomu žaneje kšchidny ani hewat žaneje stōščje njeje čžinič. Ale dyrbjala tač jednora wēž bjež, psched Šswjatym wobštacž? Njeje wjele bóle na tym, so, hdy by Bóh s nami chžyl prawowacž, my jemu na tyžaz ani jene njemohli wotmōstwicž? Ach, my wo-štamenty žwoje žiwe dny wo winje pola njeho. A by-li ty žapo-čžal wotwaščēž porujo febi žwoje dobre a žwoje šle, mohšo čži njewēšče bjež, kotry džēl budže lōžšchi a kotry čžežšchi? Na pošledku wē tón, kiž so na to wušteji, žant žebje pruhowacž a špytowacž, so, sčtož ma dobre, wot njeho žancho njeje, ale so je wot horščach jemu date a wobradžene. Bože je woboje, žymjo a plóč; „wón dawa to, so čžinicže po tym dobrnat špedobanju“. Hđže wostanje potom nascha kšwalba? Pēcž je wšchēm do-wērjenjom na žamžnu prawdoščž! Bóh žant wša čželo a krej na so a tajku čžešč žej sažluži, so jeho žmjerēč a čžerpcjenje tón podložč (grunt) wšchěch ludž sboža je.

Takle leži šštrōčžne „ně“ w Pětrowym wuprajenju. Runje tač wažne a žwiate je pač tež „haj“, kotrež je we nim smobpschim-njene, hacž runjež móže so tu nētčlo jenož žyle s krotka na to potasacž.

„Bóh je mjes nami wustwolil, so bychu póhanjo psches mōž rt to žlowo teho ewangeliona žyšcheli a wēřili. A Bóh, kotryž snaje te wutrobny, žwēdčesčesche jim, a da jim žwiateho Dušcha, runje jačo nan... A wučžisčesčesche psches wēru jich n-utrobny“. Wēřjaze a psches wēru wučžisčesčene wutrobny — sa te je hnada nasčeho Šnjesa Jesom Šhrysta. Hnada je kaž žórko, wēra je huba, kiž so s tuteho žórka napije. Hnada je kaž plōnzo, wēra je wōčžto, kotrež jeho jašne pruhi wchladuje. Hnada dawa, wēra bjerje. Wēra dyrbi bjež, hewat žórko hnadu čži ničžo njepomha a plōnzo hnadu čži podarmo žwēčži! Šdyž pač by s jeho polnosčesčē brač hnadu sa hnadu, potom potaž wēru s twojich skutkow. Dobre skutki dyrbja s wēry wuščadžecž jačo jejne hōdne plōdy, kiž žu tač nušne, kaž je nušne, so dobry sčtom dobre plōdy pschinsje. Wēřjaze a psches wēru wučžisčesčene wu-trobny! Haj, sa te je hnada nasčeho Šbōžniša. A tam je žwēd-čženje a žawdatow žwiateho Dušcha, so žmy Bože lube džēczi, kiž žu wutorhjene se žwojeho hēščšneho štaženja a powołane ke krašnosčžni Božeho wēčžneho doma. Šamječ.

My kšwalimy Boha Wótza, Šsyna a žwiate- teho Dušcha a čžesčžimy jeho nētč a do wēčžnosčže.

Škóž: Do jenoh' Boha wēřimy.

Čže, Božo Wōtče, kšwalimy,
Čžesčž a džal čži špēmamy.
Psches Šsyna ty nasch Wōtčesž by,
Džēczi tvoje my nētč žmy.
Pschindž k nam tvoje kralestwo,
Žohnuj tvoje kšchesčžanstwo.

Budž kšwalba Bohu Wjerschnemu,
Wschudžom, w njebju na žwēčže,
Sa hnadu, žmišnosčž, dobrotu,
Bóh wšchoh' sboža žórko je!
Boha Wótza nasčeho,
Wješčelmy so kšchesčženjo!

Budž kšwalba Šsynaj Božemu,
Wón nam doby džēcžatštwó!
Naž wumohł je se žwojeje ktwju,
Woprowat je sa naž so.
Jesušč lubosčž žama je,
Pucž, ta wēřnosčž, žiwjenje!

Budž kšwalba Duškej žwiatemu,
W žlowje wón naž rošwuečži,
Dušča žwječži myšle, wutrobny,
Troščt da nam we wšchēj šrudobi.
Wōž je Boža s wyšoka,
S čžmy do žwēřka pschekadža!

Budž kšwalba žwiatej Trojizy!
Bóh, nasch Šnjes, naž štworil je!
Psches Šsyna wēčžnje sbožni žmy!
S Dušcha wšcho je žwječžene!
Boža žwjata Trojiza
wēčžnu mōž, čžesčž, krašnosčž ma!

Wy dyrbicze so f noweho narodźicy (Jan. 8.)

aba

rosmolwa we woju 4. rjadownje na železnizy.

(Po wěrnym podawku.)

Žedzech na sakkej železnizy. Włodaj cžłowjełaj sakšeschtaj so woła. Chzyschtaj hebi trubku sažehlicž.

„Proschu, mojej knjesaj, tu je wotdžel sa njeturjerjom“.

„Ach, to je wscho jene! Tajke něšto nětkole wjazy njeplaeži! So bē ras!“

„Haj, prjedy knjezesche porjad, nětkle njeporjad!“

„A to hiščeze niz dojež! Dyrbi so to hiščeze zyle hinaf pschemenicž! Revoluzija je tšchazy wostaka!“

„Ta nam tež f hubjenjstwa njewupomha! Ale haj, pschemenjenje dyrbi so stacz!“

„Haj, kapitalismus dyrbi so wotstronicž! Tón je na wschitkim wina!“

„Ně, tón niz, ale cži kapitalistoj, cži pjenjeznizy!“

„Haj, haj, cži kapitalistoj! Ale to je tola to šamšne!“

„Je tu tola rosdžela! Šak je? Cžini kapitalismus, so šu tu kapitalistoj, abo cžinja kapitalistoj, so tu kapitalismus je? Cžinja to ške wobštejnojeze, so šu cžłowjełoj šli, abo cžinja to šli cžłowjełoj, so šu wobštejnojeze ške?“

Jedyn f teju šobupucžowazeju dorašnje: „Šdy bychu wobštejnojeze lēpsche byke, bychu tež cžłowjełoj lēpschi byli!“

„Šak podobnje praji to tež Marx (šobusakožer šozialisma), a něšto wěrneho je w tutym, tola to hłowne a wosrižze to njeje. Wdyšlu hebi na šrudne wobštejnojeze wobhdlenjow, šotrež je njehańbicžawe lichowanje f ležomnošcemi we wulkich wobhdlenškich šakarnach šawinowalo. Bydla tam zyle šwójby f tajkimi hromadže, šotšiz tam jenož na nóz f španju pschitdu, włodži a štari, mužžy a žonške, a to w jenicžkej jštwi a iedža tam a špja tam; to dyrbi potom ša štrowotu a dobre poežinki se šchodowanjom byež! A tola kežeje tam šak něštra bēla njewinowata šilija na tutym moročeze! Wo wjele wažnišche a rušnišche tuž je to, so šu cžłowjełoj rjedlišchi a lēpschi; potom bywaju tež wobštejnojeze lēpsche, potom njebychu so tajkele njesozialne, tajkele cžłowjełstwo hanjaze wobštejnojeze cžerpil!“

„Cžłowjełoj nješmēdža žane rosdžele cžinicž po šlakach, woschtach a šamoženju. Wšcho dyrbi psches jene byež. Šotom šhubi so tež wscha njeprawda!“

„A tola njeje ani jedyn cžłowjeł temu druhemu zyle runy; tón jedyn je pilny, tón drugi lēni, tón jedyn lutuje, tón drugi pschecžinja, tón jedyn je nježenjony, tón drugi šastarať jich wjele džeči. Šak čzeče wy to tu potom wscho pschesjene a rune sežinicž, šak tu potom runoćč wobšhowacž. Tež f najšurawišchim nušowanjom njeje tole možno! Štaj šnadž Wój kommunistaj?“

„Haj, šmój! A mój wěrinoj, so može nam jenož revoluzija zyleho šwēta pomhačž.“

„Š namozu a f krejšlecžom?“

„Njeje-li hinaf možno, haj! Dobrowolnje šobhačž tola f rošumjenju njedōndu! Cžitajeze tola wo tnych „tuežnych“ šividendach a šobytkach!“

„Wēritaj wój wopravdže, so budža psches namōznu, šrotomu revoluziju cžłowjełoj lēpschi, dobri a so psches to dobre wobštejnojeze pschitdu?“

„Haj! Šak hewak mohlo so to štacz? Šo je pschšhōd, šotrež so nješminjemy.“

„Chzu šamaj šdželicž, šchtož šym našhōit. Žedzech we wójnje f živilistu a f pōlnošcherym. Živilista prajesche: „Šabo-

žina je naš tola šjebaka, šchšesčijanštwō je šankerott“. Ša jemu šnapschecžiwich: „Wotmōhweze mi to, prošhu, na jene prašchenje: Šdy bychu nětk wschitzy cžłowjełoj we wōtznym kraju to cžinili a po tym žiwi byli, šchtož je Šesuš Šchryštuš prajit a cžinil, wēricže Wy to, so by to potom hiščeze šelto prawišnikow abo juristow — ja šym tajki — a šelto polizajow a jastwow a šhloštarňow a wustawow ša šhloštanje a polēpschowanje bylo? Njebychmy my to zyle hromadu pjenješ, nětkole ša tute wošobny a wustawny naložene, šalutowali a do zyla wo wjele šbožownišcho žiwi byli we wōtznym kraju?“ Šamny so wotmjelža. Ša rēčžach dale, prajizy: „A nětk wotmōhweze mi hiščeze na jene prašchenje! Šdy bychu to nětk wschē ludy, niz jenož němšti, šako wērne šchšesčjanške žiwe byke, šdy bychu wschitzy wjednizy wschēch ludow, njech rēkaja šak čzedža, šwoje šastojništwō wušonjeli we tym špōšnacžu, so šu Šohu Šnješej šamōšwjenja winoježi, wēricže Wy, so to do zyla wulku wōjnu njebymy mēli?“ Tež nětk so wotmjelža. Šōlnošchery pať rješny: „Haj, my nimamy pschewjele nabožiny, ale pschemalo“. Njemējejeche wōn to prawo?“

Kommunista, šobuželnišwe so šmējo, wotmōwi: „Šchto tež to dženža hiščeze do Šoha mēri?“

Ša so, šwój cžafnik wucžahnyšichi, woprašchach: „Wēricže Wy, so je tutōn cžafnik šam wot so našak?“

„Ně! Šōn je wēšo cžafnikat šhotowit!“

„Šdyž pať ša nětk pschi tym wostanu a praju: tutōn cžafnik je se wschēmi šumšchtnymi šoleškami psches to našak, so šu so pschipadnje f zyleho šwēta něšajke atomy abo najmjenišche šufki hromadu namakale...“

„Ššlušchecže Wy da wustawa ša šbudnych!“ pschētorže mje kommunistaj.

„Je pať nětk hiščeze jeneho wo wjele wjetičeho šumēšškeho wudželka džišli tutōn cžafnik, mjenujzy tōn džiwny šwar zyleho šwēta. A Wy čzeče nětko prajicž, so žaneho šwarža njeje, šotryž je tutōn šwēt šwaril, šotryž je wschitko nanajmudrišcho šarjadowak a štworit? Šochzu wuprajicž, hēže to Wy šotom ššlušchecže!“

„Dowolče wschak! Ništon njeje tola Šoha wōhladať!“

„Šeže šnadž Wy šoho cžafnikarja wōhladať, šotryž je mój cžafnik šhotowit?“

„By-li Šōh byl, nješmēlo to šelto njeprawdoječe na šwēčeze byež a tež niz tajkich wōjnow!“

„Haj, bychu-li cžłowjełoj šlanti byke, šotrež po šrocžikach šhodža, šotrež šu šjes šwojeje wole, bychu-li cžłowjełoj jenož to cžinicž šmēli, šchtož Šōh čze, nj-by to wēicže tu žaneje njeprawdy a tež žaneje wōjny wjazy bylo!“

„Cžohodla njeje to Šōh, jeli šo šakšeho do zyla je, naš cžłowjełow tajkich štworit?“

„Je drje šjawne, so čzysche Šōh štworjenja, šotrež jemu ššluža, šwobodne w šubocži a niz nušowane psches něšajke nušowanje, šotrež by dyrbjake jim něšak pschinarodžene byež. Šutu šwobodu pať je cžłowjeł njewužitnje wužiwal a je wot Šoha wotpadnył! A šak, džešeny wot Šoha, wot žōrka pscheho dobreho, njmōže wōn dobrny byež. Šohodla je to, šchtož je to najnušnišche, so šo wōcži f Šohu!“

„Haj, to je žyrkej tež pschēzo prajika, pschi tym pať patriotismus abo šubocž f wōtznemu kraješ šredowala! Šak šnjeje šo to f Šožeš šakšnju: „Šy nješyrbišch moricž!“

„Šara derje šo šnjeje! Šichetož šo wobaracž pschecžiwō namozny, to je pschitššuschnoječ wšchnoječe, njech namōz to pschitšdže wot nješšchecželow šwonka abo wot ššōštitow šnutššach kraja. Šola f tym šochzu wschē šredowanja ša dobre prajicž a šakitowacž. W něšotrymžšuli wotmjelšny šobužel pschšjara po-

twieć wó wěcnej wěrnosczi a lubosczi. Tola, wóno to tu njeń-
dže wo zyrk-j ale wo wěru do Boha! A tutón je so nam sjewit
w Šhrystu! —

„Šhrystuž je drje nadobny cžłowjeł był, tola to je hižo psche-
dolho hem.“

„Šhrystuž bē po swojim njemylnym šwědč:enju wjaz hacž
cžłowjeł?“ —

„Ja njewěrju do džiwo! —“

„To drje rěka: njewěrju do žiweho Boha? Potom haj, nje-
móžecze tež do džiwoho, bójskeho wumóžnika wěricz. Ja pał
mam dopokas sa to, so Jesuž Šhrystuž je wopravdže tón wu-
možnik, kotrehož trjebamy.“

„A kajskeho dopokasa byšecze to mēł?“

„Tón hym ja sam a kóždy wěrný křechćan! Wy hmy to
wošobinšy kóždy nashonili, so Jesuž Šhrystuž wopravdže wu-
šwobodža wot winy šeho šwědomnja, kotrež naž wobšorzuje, a
wot wotrocžkowskeje služby šeho, kotraž naž puta. Chzecze-li
Wy hinajšchi, lěpschi, nowy, šwobodny cžłowjeł bycž, dyrbicze tčž
Wy jeho pytač a namaslač w jeho šlowje a we modlitwoje!“

„Ja čžu najprjedy šwojeho žiwjenja wužiwacž!“

„Dyž je tole s pschicžinu, so njewěricze, potom so njewob-
cžežucze, so je wono pscheczežke a džiwo! Potom Wy to tola do
žyła nochzecze! Potom pał njemóžecze tež šwět polěpschicž; psche-
tož to njeńdže bjes žiweho šbóžnika! Tutón bē živy a tutón wu-
mrē sa naž hrěchnikow! A wón sažo pschindže, so by postajit
bratrowske kralesstwo na semi, kotrež komunismus ženje nje-
budže postajicž móž, po kotrymž pał so tola žedži!“

„Tu dyrbju wulěscž! Šchoda! Bē mi to jara šajmarwe!“

„Je to wjaze hacž to! Dže to wo šbóžne žiwjenje tu a we
wěcžnosći!“ —

Cžłowjeła wola je pał cžłowjeła njebjeka pał cžłowjeła hela!

Zyrkej a štat.

Wo škulškim štrašku we Woštrowzu a wofolinje šhonimy,
so je so mjes wyšchnoscžu a štaršimi tał daloko dojednako, so
džeczi sažo do šhule šhodža. Štaršchi su do toho šwolili šwojich
džeczi dla, wocžatujo, so so tał bóršy hacž móžno žyła wěž psches
Šipsčanski wulkostatny šud tał rosriža, so šmēdža so džeczi we
šhuli sažo modlicž kaž prjedy. —

Wojowanje su šapocželi katolszy Šserbja niz se štatom ale
je šwojeje žyršwonej wyšchnoscžu, a tuto wojowanje dže wo kərbšku
šaru w Budyščinje. Tuta šerbška šara bu njedawno psches ka-
tolsku žyršwiniu wyšchnoscž šbēhnjena s tym wudawanjom, so
šerbška šara w Budyščinje žaneho šakladneho prawa nima. Nam
nješda so tutón škutk katolskeje wyšchnoscže, kotryž so tał šjawnje
pschecžiwó Šserbam mēri, po prawom bycž a so na-
džijamy, so so wěž bóršy rosjašni a rosšudži a Šserbam šerbška
šara wostanje. —

Sa pschenajecze niz jeno ale sa žyłe šarjadowanje žyršwinych
šakškich ležomnosćow su so po nowych žyršwinych šakonjach wo-
šebite kommissije postajile. S tutym dyrbi so wošebje dwojake
dozpicž: so so pschenajecze mjenowaných ležomnosćow psches žyly
kraj jenat šlawo po šamšnych wumēnjenjach, a so tute ležomno-
scže žyršwi a wošadže tež to pschinjeku, šchtož pschinjecž mēža.
Tute kommissije maja nētkle hnydom wobschérne džēla, dolelž
š lētu s wjetšcha pschenajeniške lēta wubēhnu a tał so ležomno-
scže sa nowe 6 lēt pschenajeja, a to po šornjaršach, niz po hriwo-
nach, kotrež su dženska telko a jutšje telko winojte. Sa kóžde
hamiške hejtmanštwó je jena ta ša kommissija postajena, a wob-
šteji s 4 knjesow; mjes druhimi šluscha sa Šubiški wokrješ do

njeje š. šaracž Š. Šróšak-Šetlicžanski, sa Šudyški š. šaracž Šilla-
Šalowski. Pschenajecza po tutym nowym porjedže su so tež
hižo štake, kaž n. psch. w Šošacžizach. Šdyž je tole wurunanje
postup pornjo prjedy, šlaza to hišecze pschezo w druhim; najše
wošadny nješku pschezo hišecze tał daloko, so bychu so šlacžišny
sa wěrowanja, pohrjebny atd. po jenym mērike a tež tu runoičž
była, a runje tał, so by so pschi tutych šlacžišnych džiwalo na nje-
hódnoscž nēmskeje papjerjaneje hriwo. Sa Šubiški wokrješ je
so postajilo, so dyrbi so s najmješšcha 1 hriwoa šlacžišny mēr-
neho cžaža woblicžicž s hódnoscžu šlēborneje polhriwoy nētkle.
By tola lohšo bylo, na tutym šakožku tež w tutym pschesjednosć
psches žyly kraj dozpicž.

S bliska a s daloka.

W Budyščinje wotmēje so 15., 16. a 17 šeptembra šētny
šwojedžen šakškeho šlowneho mišionškeho towarštwó. Njedzeli,
16. šeptembra, budže popołdnju w 3 hodž. w Šichalskej žyršwi
šerbška mišionška Šoža služba, na kotrež šmēje š. šaracž Šowof
Šróšak-Šetlicžanski šwojedženške šredowanje. W 5 hodž. pschi-
šamšnje so w Šērowej žyršwi nēmska mišionška Šoža služba;
tu šreduje krajny biskop D. Šhmler. Wječor we 8 hodž. budže
šjawna šhromadžina w žyršwi Šarje-Šarty. Šōndž-ku dopo-
dnja w 11 hodž. šhromadžina šobustawow šakškeho šlowneho mi-
šionškeho towarštwó, na kotruž su tež duchowoni Šužizy a wofol-
nych žyršwinych wokrješow pscheproschēni. Šopōdnju w 3 hodž.
šcžēhuje diwēšanška šhromadžina Šudyščškeho žyršwinoho wo-
krješa a to w žyršwi Šarje-Šarty a škončnje wječor mišion-
ški šwōšbný wječor w ewangeliskoj towaršchowni. S šobom wu-
hotuje so mala wustajenja s džēla mišionštwó mjes póhanami.
Tute wuhotowanja budža wěscže tež našchim Šserbam witane,
runje nētkle w tutym cžažu. Šsmē tola wutroba tu ras wo-
dychnyčž wot wšchēch tych cžēlnych šwētnych štaroscžow a džēla
mēcž na druhim džēle, na twarjenju a wupšchēštrēwanju Šnješo-
weho kralesstwa tu na semi. A hdyž tež tu nadeńdže šōdla wo-
jowanja pschecžiwó cžēmnym mozam póhanštwó wojowanje s ho-
špodarškim, šjenježnym nufami, njebudže so jich bojecž, wjedžo,
so tu tola móž Šnješowa dobudže a budže so s nowa oo mežy tu-
toho Šnješa šajicž tu w džēle mišionštwó a tuž tež hewał žyčho
žiwjenja, kotrež je nētkle tał próžy a bēdy polne a tał pschi
wšchēm wojowanju a horju nowu wēštu nadžiju a tuž šylnoscž
a tuž dohycze.

Šistowanje: Š. w Š. sa 15. p. Šr.

Š. w Š. sa 16. p. Šr.

Biblija — cžaš — cžłowjeł.

37. wđžen, wot 9. hacž do 15. šeptembra.

9. Šjatnata njedzela po Šswjatej Trojizy: Šap. š. 16, 9—15
— šh. 163 — 1. Šor. 5.
10. šōndžela: Šš. 138 — šh. 831 — 1. Šor. 6, 1—10
11. wutora: Šš. 139 — šh. 636 — 1. Šor. 6, 11—20.
12. šrjeda: Šš. 140 — šh. 397 — 1. Šor. 7, 1—17.
13. šchtwōrtk: Šš. 141 — šh. 398 — 1. Šor. 7, 18—28.
14. pjatk: Šš. 142 — šh. 396 — 1. Šor. 7, 29—40.
15. šobota: Šš. 143 — šh. 258 — 1. Šor. 8.

Šamolwity redaktor: šaracž Šyrgacž w Šošacžizach.

Čišecž Ššmolerjež knižicžišchcžētnje a knižatnje,
šap. družštwó s wobmj. rukowanjom w Budyščinje.